

[Ministeren for Landbrug og Fiskeri.]

I Fjor var Laanet rentefrit, men i Aar er man paa Grund af de bedre økonomiske Forhold for Landbruget gaaet bort fra Rentefriheden og har foreslaaet, at der skal betales en aarlig Rente paa 5 pCt. Endvidere skal jeg nævne den Bestemmelse, at Laanene skal tilbagebetales inden Udgangen af Oktober 1941.

Lovforslaget er vedtaget enstemmigt i Folketinget, og jeg anbefaler det til Vedtagelse i det høje Landsting.

P. C. Petersen: Idet jeg takker den højtærede Landbrugsminister for Fremsættelsen af Lovforslaget om Laan til Anskaffelse af Saasæd, kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til en velvillig Behandling og Vedtagelse her i Landstinget.

Nielsen Mann: Paa mit Partis Vegne skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til velvillig Behandling og Gennemførelse her i Tinget. Jeg finder endvidere Anledning til at takke den højtærede Minister for Fremsættelsen af dette Lovforslag, som jeg tror vil faa en vis Betydning, ikke mindst for de mindre Landbrugere, som jo nok kan skaffe sig Tildelingskorn, men som maaske kan faa vanskeligt ved at betale det. Jeg vil gerne henstille til den højtærede Minister, at Loven administreres paa en saadan Maade, at Sagerne fremmes saa hurtigt som muligt, hvilket kan have sin Betydning, og at man overlader til Kommunalbestyrelserne i alt væsentligt at bestemme, hvem der skal have Laan.

Axel B. Lange: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag, selv om jeg maa have den Opfattelse, at meget stor Trang til denne Lov er der ikke. I Almindelighed vil man kunne opnaa det samme, som der opnaas her, igennem Loven om Høstpantebreve, men da der gælder den Regel, at kun Landmænd maa sælge Frihandelskorn til andre Landmænd, og da man ikke kan forvente, at de Landmænd, som er Sælgere af Korn, vil sælge det paa Høstpantebrev, kan der vel i visse Tilfælde være en Anvendelse for denne Lov, som mit Parti derfor kan tiltræde.

Et andet naturligt Spørgsmaal i Forbindelse med denne Lov er, hvordan det gaar de Folk, der ikke har Saasæd. Jeg ved, at den højtærede Landbrugsminister i det andet høje Ting meget bestemt har hævdet, at det er Landmændenes egen Pligt at sørge for at have den Saasæd, de skal

anvende, og dette kan jeg i al Almindelighed være enig med Ministeren i. Men der er Tilfælde, hvor dette ikke vil være muligt. Jeg kender f. Eks. et Tilfælde fra min Egn, hvor en voldsom Haglskade fuldstændig ødelagde Høsten, saa at der er Landbrugere, som overhovedet intet Korn høstede. De har naturligvis faaet Erstatning, fordi de havde forsikret mod Haglskade. Jeg ved ikke, om denne Erstatning fuldt ud dækker deres økonomiske Tab, men her drejer det sig ikke alene om et økonomisk Tab; selv om de har Pengene til at købe Saasæd for, vil de ikke i alle Tilfælde være i Stand til at skaffe sig den. Der kan ogsaa være Tilfælde, hvor en Landmand kunde have sikret sig Saasæd, men ikke har gjort det, og det er jo ikke alene et Spørgsmaal om den enkelte Landmands Stilling, det er ogsaa i høj Grad et Samfundsspørgsmaal, idet det er af Betydning, at alle Jorder bliver besaaet til Foraaret. Jeg gaar ud fra — man har ogsaa set noget i Bladene om det —, at der i den kommende Kornlov vil findes Bestemmelser, der tager Sigte paa dette, og jeg vil da meget henstille, at den Administration, som skal gennemføre en saadan Ordning, virker hurtigt. Statens Kornkontors Administration kendetegnes ikke ved en hurtig Ekspedition af Sagerne, men skal dette Forhold ordnes i rette Tid, gælder det om, at det sker hurtigt.

Jeg skal endnu kun berøre et Spørgsmaal, der har været fremme i det andet høje Ting, hvor et Medlem, Hr. Valdemar Thomsen, angreb den højtærede Landbrugsminister, fordi han i Fjor ikke stillede sig velvilligt over for de Landmænd, som dengang fik Laan til Saasæd, men hævdede, at der skulde leveres lige saa mange Tønder Brødkorn, som de fik Saasæd, uden Hensyn til Prisen. Efter at have anerkendt, at man ikke havde benyttet denne Fremgangsmaade, men den Fremgangsmaade, der var den rimelige: at de kun skulde betale det Beløb tilbage til Staten, som de havde laant, hævdede Hr. Valdemar Thomsen, at den højtærede Landbrugsminister var gaaet uden om Loven. Det maa jeg bestemt tage Afstand fra. Det var ikke alene det ærede Medlem og hans Parti, der bragte dette Spørgsmaal frem i Fjor. Ogsaa vi fra vor Side drøg det frem under Forhandlingerne her i Landstinget. Vi hævdede, at Forudsætningen maatte være, at Loven fortolkes saaledes, at de paagældende kun skulde levere saa mange Tønder Korn, som svarede til det Laan, de fik, saa at de, saafremt Kornprisen maatte blive højere, hvilket vi dengang forudsaa, naturligvis ikke skulde be-